

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα πρακτῆρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Ἐνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ εὐλογημένη χαρά. — Μεγάλαι ποιήτριαι τοῦ XIX αἰῶνος. — Ἡ κ. Ackermann (μεταφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου. — Εἰς θρίαμβος βιβλίων. — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. — Ἀπὸ τὴν Γλωσσολογικὴν Αὐτογραφίαν τοῦ Παύλου Νιρβάν. — Διὰ τὴν ὠραιότητα. — Συναγῆ. — Ἐπιφυλλίς: αἱ μητέρες (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

Ἡ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΧΑΡΑ

Ὁ θάνατος τοῦ γηραιοῦ πατρὸς τοῦ βασιλέως μας, ὁ ὁποῖος εἶχε φυγαδεύσει τὴν χαρὰν καὶ ζωηρότητα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ἤρχισε νὰ λησμηθῆται. Καὶ τὸ πένθος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνακόψει τὴν εὐθυμίαν τῆς ἀπόκρουσιν καὶ εἶχε σταματήσῃ εἰς τὰ πρῶτά του βήματα τὸ φαειρὸν ἄσμα τῆς προσωποδοφύρου τρελλῆς τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὸν δρόμον.

Ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος, ὁ ὁποῖος δι' ὅλον τὸν χρόνον ἔχει ἀχώριστον σύντροφόν του τὴν μελαγχολίαν καὶ τὴν σοβαρότητα τῶν πολὺ γηρασμένων καὶ κουρασμένων λαῶν, ἐξυπνῆσιν συνήθως τὰς ἡμέρας αὐτάς καὶ ἐννοεῖ ὅπως δήποτε νὰ πιστεύσῃ ὅτι εὐθυμεῖ, χορεύει, διασκεδάζει. Συνήθως αὐτὸ γίνεται κατὰ παράδοσιν, διότι πρέπει, διότι αἱ ἡμέραι τὸ ζῆτοῦν. Φέτος ὅμως, ὅπου ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις τοῦ θανάτου ἐπέβαλε σιγὴν εἰς κάθε ἐκδήλωσιν εὐθυμίας, ὅπου τὸ παλαιὸν ἔθιμον ἠναγκάσθη νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ὅπου αἱ συνήθειαι ἐτοιμασίας, τῶν κοσμικῶν συναθροίσεων ἐμεινεν ἀχρησιμοποίητοι, φέτος ἡ διάθεσις πρὸς εὐθυμίαν ἔγινε πραγματικὴ, ὁ πόνθος τῆς ζωηρότητος καὶ τῆς κινήσεως ἐκδηλοῦται εὐλικρινέστερος καὶ αἱ ἀναβληθεῖσαι διασκεδάσεις διὰ τὸ δεκάήμερον αὐτὸ ἐξησφάλι-

σαν ἐπιτυχίαν πρωτοφανῆ διὰ τὰ χρονικά τῶν ἀπόκρουσιν.

Ἡ ἀρχὴ εἰς τὴν κίνησιν αὐτὴν τῆς χαρᾶς ἔγινε μετ' ἐπιμετρημένους συγκεντρώσεις τῶν μικρῶν παιδιῶν. Τὰ παιδιὰ ἔχουν πάντοτε τὸ προνόμιον νὰ μὴ ὑποβάλλωνται εἰς τὰς τυπικὰς ὑποχρεώσεις τοῦ πένθους καὶ νὰ ἀδελφώνωνται μετ' ἡμᾶς, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο. Ὁ αἰὼν αὐτός, ὁ ὁποῖος πολὺ δικαίως ὠνομάσθη ὁ αἰὼν τῶν μικρῶν καὶ ὁ ὁποῖος τὰ ἐχειραφέτησε ἀπὸ τὰς σχολαστικότητας τῶν προκατόχων του, ὁ αἰὼν αὐτός ἐπολιτογράφησε καὶ τὰς δημοσίας καὶ ἰδιωτικὰς διασκεδάσεις τῶν παιδιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουσι μετ' ἐσορτᾶς τῶν Δένδρων τῶν Χριστουγέννων καὶ τελειώνουσι μετ' οὓς costumes χοροῦ τῶν Ἀπόκρουσιν.

Νομίζω ὅτι ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἀντελήφθη ποῦ ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ πραγματικὴ εὐθυμία καὶ χαρὰ ὄλων, ὅσον ἀφότου ἤρχισε νὰ συστηματοποιῆ καὶ νὰ διοργανώσῃ τὰ παιγνίδια, τὰς διασκεδάσεις, καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν μικρῶν παιδιῶν.

Καὶ δὲν ὑπάρχει μητέρα καὶ πατέρας καὶ ἀδελφὴ καὶ ἀδελφός καὶ παπποῦς καὶ γιγνή, ὁ ὁποῖος νὰ ἠμπορῆ νὰ μιδιαψεύσῃ. Τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς οἰκογενεῖας μέτα εἶναι ὀλίγον ἢ κούκλα καὶ τὸ παιγνιδάκι καὶ ἡ ἀγάπη μικρῶν καὶ μεγάλων, τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον πανηγυρίζει καὶ εὐθυμεῖ τριγύρω εἰς ἓνα δένδρον φορτωμένον παιγνιδάκια, τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον χορεύει, μετ' ἐπιμετρημένον εἰς λουλουδάκι χαρωπὸν τῆς ἀνοίξεως, ἢ εἰς νύμφην καὶ βασιλίσσαν καὶ ἥρωα μυθικῶν χρόνων, τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς χαρᾶς τῆς ἀληθινῆς, τῆς εὐλικρινοῦς, τῆς ἀφελοῦς, ἢ ὁποῖα δὲν γνωρίζει τὸν φθόνον καὶ δὲν ἐννοεῖ τὰς μικρότητας καὶ τὰς ἀθλιότητας τῶν πειρασμῶν εἰς οὓς ὑποβάλλονται συνήθως οἱ εὐθυμοῦντες μεγάλοι.

Και ἐνῷ τὸ μικρὸν διασκεδάζει οἱ μεγάλοι ὄλοι καμαρύνουν καὶ συμμετέχουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἄδολον χαρὰν καὶ εὐθυμίαν του, ἀδιακρίτως ἡλικίας καὶ φύλου καὶ διαθέσεων. Παντοῦ ὅπου σκορπίζεται τὸ φῶς τοῦ μειδιάματος ἐνὸς παιδιοῦ, παντοῦ τὰ νέφη τῆς καθημερινῆς βιοπάλης παραμερίζουν καὶ οἱ παράδεισοι τῆς χαρᾶς ἀποκαλύπτουν γωνίας θαλασσῶν καὶ ἀρωματισμένων ὀσέων.

Αἱ συγκεντρώσεις λοιπὸν τῶν παιδιῶν ἔγιναν ὁ πρόδρομος τῆς εὐθυμίας τῶν μεγάλων. Αἱ ἰδιωτικαὶ αἰθούσαι ἤνοιξαν μὲ αὐτὰ καὶ ὁ χθεσινὸς χορὸς τοῦ Παρκασοῦ ἔδωκε τὴν χαρὰν καὶ εἰς ἐλεῖνα, τὰ ὅποια δὲν εἰσῆλθαν ἀκόμη εἰς ἰδιωτικὰς αἰθούσας.

Μετὰ τὰ παιδιὰ ἔρχεται ἡ σειρά τῶν σωματείων, τὰ ὅποια δικαιολογοῦν τὴν εὐθυμίαν, τὴν ὁποῖαν παρέχουν διὰ τὸν εὐγενῆ σκοπὸν, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἀγωνίζονται. Καὶ αὐτὰ ἐξαιροῦνται τοῦ πένθους, ἀφοῦ ὑπάρχουν δυστυχεῖς εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, οἱ ὅποιοι περιμένουν ἀπὸ τοὺς χοροὺς αὐτοὺς τὴν ἀνακούφισιν καὶ τὴν σωτηρίαν των.

Ὁ χορὸς τῶν Ἀνιάτων αἰφνης, τῆς ἐρχομένης Παρκασκευῆς ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ συμπαθητικώτερος καὶ ἐπιτυχέστερος ἀπὸ τοὺς διδομένους κατ' ἔτος, θὰ συγκεντρώσῃ καὶ πάλιν ὄλους ὅσοι περιμένουν τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν διὰ νὰ συνδράμουν τὸ ὠραῖον Ἄσυλόν μας, τὸ ὅποion δίδει στέγην, περιθάλψιν καὶ παρηγορίαν εἰς τὸσας καὶ τὸσους ἀποκλήρους τῆς τύχης.

Ἡ μεταμεσημβρινὴ τοῦ Φθισιατρείου τῆς κ. Σηλίσμαν ἡ ὁποία δίδεται εἰς τὴν μεγάλην αἰθούσαν τῆς Δημαρχίας μὲ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ζωῆς εἰς τὸσους ἀπηλπισμένους, οἱ ὅποιοι κροῦσαν καθ' ἡμέραν τὰς θύρας του, εἶναι ἐπίσης μία εὐλογημένη διασκέδασις, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν σκορπίζεται ἡ υγεία καὶ ἡ σωτηρία καὶ ἡ ἀνάστασις. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι χοροὶ καὶ αἱ ἄλλαι συγκεντρώσεις, αἱ ὑπὲρ πατριωτικῶν σκοπῶν καὶ περιθάλψεως προσφύγων καὶ τῶν ἄλλων ὠραίων ἔργων δὲν παρέχουν συγχρόνως μὲ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς διασκεδάσεως καὶ τὴν ὑπερτάτην ἀπόλαυσιν τῆς εὐποιίας;

Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ χορευτικὴ κίνησις δὲν δίδει ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν διάθεσιν νὰ κάμουν τὸ καλὸν καὶ ἐνισχύσουν τοὺς ἐργαζομένους ὑπὲρ αὐτοῦ νὰ προσφέρουν ποσὰ πολὺ μεγαλῆτερα τοῦ ἀντιτίμου ἐνὸς εἰσητηρίου!

Αἰφνης τὸ εἰσιτήριο τοῦ χοροῦ τοῦ Φθισιατρείου τῆς κ. Ἰσαβέλλας Ἄλ. Σκουζέ, τὸ ὅποion ἐπληρώθη βασιλικώτατα καὶ μεγαλοπρεπέστατα πέντε χιλιάδας δραχμᾶς, ὡς ἐπληρώθη τὸ περυσινὸν τῆς τοῦ Συσσιτίου ἄλλας πέντε, δὲν εἶναι μία ὑπερτάτη εὐεργεσία εἰς τὸ ἄσυλον αὐτὸ τῶν δυστυχῶν, οἱ ὅποιοι διψοῦν ἀέρα καθαρὸν καὶ ποθοῦν τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία φεύγει πρόωρα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ νέα καὶ φριγῶντα στήθη.

Καὶ ἡ εὐγενὴς δωρήτρια μὲ τὸ ὠραῖον καὶ μεγαλοπρεπὲς παράδειγμά της, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, δὲν ἐνθυμίζει εἰς τὸσους ἄλλους πλουσίους, ὅτι ἔχουν καὶ αὐτοὶ καθήκοντα πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καὶ δὲν θὰ σύρῃ ὀπίσω της καὶ ἄλλας χιλιάδας καὶ δὲν θὰ ἀνοίξῃ τὰ σφικτοκλεισμένα βαλάντια ἐκείνων, οἱ ὅποιοι νομίζουν ὅτι σκοπὸς τοῦ χρήματος εἶναι μόνῃ ἡ ἐπίδειξις καὶ ἡ ἱκανοποίησις τοῦ μικροῦ ἐγῶ των. Ὅταν τὰ πένθη

τῶν λαῶν παραβλέπονται ὑπὸ τοιούτους ὄρους καὶ ἡ εὐθυμία ἀνακτᾷ τὸ κράτος της ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, τότε ὁ οὐρανὸς συμμετέχει εἰς τὴν χαρὰν καὶ ὁ Θεὸς σκορπίζει εἰς αὐτὴν τὴν εὐλογίαν του.

ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΟΙΗΤΡΙΑΙ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

MADAME ACKERMANN

A'.

Ἡ κυρία Ἀκερμαν εἶχε χαρακτηρὰ μᾶλλον ἀνδρικών παρὰ γυναικεῖον. Ἐφερε τὸ γυναικεῖον φῶρμα ὅπως ὁ μοναχὸς τὸ ράσσον του, ἀπὸ καθήκον· ἀλλ' ἐπειδὴ καμμία πίστις δὲν τὴν ἐβούθει εἰς τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν, καὶ συνεμορφοῦτο μόνον δι' ἀνάγκην τῆς φύσεως, δὲν ἐκράτησεν ἀπὸ αὐτὸ παρὰ τὴν ἐνόχλησιν καὶ τὸ ἄχρη. Ἡ ἀγνοία τοῦ ρόλου τῆς συζύγου καὶ τῆς μητρός, εἰς τὸν ὁποῖον αἱ ἰδιοτροπίαι τῆς φύσεως ἐμελλον νὰ τὴν ἐκθέσουν μὲ τὴν ἡλικίαν καὶ τὰς περιστάσεις, ἡ ἀμηχανία της διότι ἐγεννήθη κόρη, τῆς ἔγινεν αἰσθητὴ ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ἀκόμη καὶ ἀφοῦ ἐγήρασε τὴν ἐνόχλωσε τοῦτο. Ἐπαναλαμβάνομεν τὰς λεπτομερείας αὐτάς, ἀφοῦ τὰς μανθάνομεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰδίαν εἰς τὴν αὐτοβιογραφίαν της, τὴν ὁποῖαν ὅταν ἀκόμη ἔζη, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἔργον της, ἔγραψεν ὡς πρόλογον εἰς τὴν πλήρη σειράν τῶν ποιημάτων της.

Ἡ Λουίζα Βικτωρία Choquet ἐγεννήθη τὸ 1813 εἰς τὸ Παρίσι, καὶ ἔζησεν ὅλην τὴν νεότητά της εἰς τὴν ἐξοχὴν. Οἱ πρόγονοί της ἦσαν γεωργοὶ καὶ καλλιτέχναι. Ἡ μητέρα της τὴν ἀπεκήρυττε, οἱ ἀδελφοὶ της δὲν τὴν κατεδέχοντο δι' ἀδελφὴν, ἀλλ' ὁ πατέρας της τῆς ἔδιδε βιβλία· καὶ τὸ κοριτσάκι, τὸ δειλόν, τὸ ἄγριον, τὸ κλεισμένον, τὸ ὅποion δὲν ἐγνώριζε οὔτε νὰ παίξῃ, οὔτε νὰ ὑπερασπισθῇ, ἐπροτιμοῦσε ἀπὸ τὰ χάρδια τὰ βιβλία. Ἐδιάβασεν ἀπὸ ὅλα, ἀνακατευμένα, ἕως τὴν στιγμὴν ὅπου κατεγοητεύθη ἀπὸ τὴν ποίησιν. Τὸ πάθος αὐτὸ τῆς ποιήσεως, ὑπῆρξε τὸ πρῶτόν της αἰσθημα καὶ τὸ μόνον τῆς ζωῆς της. Τὸ ἀπέκρυπτεν ἕσαν ἡδύνατο καλλίτερον ἀπὸ ὄλους ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε πολὺ ἐνωρίς. Κατὰ τὸ ἔτος 1838, βαρυνθεῖσα τὰ πειράγματα τῆς μητέρας της ἡ δεσποινὴς Choquet ἔλαθεν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ, κατακλήθως κηδεμονευομένη, εἰς τὸ Βερολίνον, τὴν πόλιν τῶν ὀνείρων της, διότι ἐκεῖ ἀδὲν ἐζούσαν παρὰ διὰ νὰ μανθάνουν ἢ νὰ διδάσκουν. Τότε ἔγραψε τοὺς ἀκολουθοῦντας στίχους.

Ainsi partent tous ceux que le désespoir sombre
Dans quelque monde à part pousse à le renfermer,
Qui, voyant l'homme faible et le jour remplis d'
[ombre,
Ne se sont pas senti le courage d' aimer.

Οὕτω φεύγουν ὄλοι, τοὺς ὁποῖους ἡ μαύρη ἀπελπισία Ὁθεὶ νὰ κλεισθοῦν εἰς κάποιον ἰδιαίτερον κόσμον, οἱ ὅποιοι, βλέποντες τὸν ἄνθρωπον ἀδύνατον καὶ τὰς ἡμέρας σκοτεινάς. Δὲν ἠσθάνθησαν τὴν δύναμιν ν' ἀγαπήσουν.

Ἡ πρωσσικὴ πρωτεύουσα δὲν διέψευσε τὰς ἐλπίδας της, διότι ἂν καὶ ὁ Hegel εἶχεν ἀποθάνει, καὶ ὁ Schelling ἦτο πολὺ γέρον, ὑπῆρχον ἀκόμη ἀρκετοὶ σεβαστοὶ φιλόσοφοι μὲ γυαλιά. Τοὺς συναναστράφη ὄλους καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἐπαήλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν μὲ δυσἀρέσκειαν, ἀλλ' ὑπερήφανος, διότι ἠσθάνετο ὅτι «εἶχεν ἐντελῶς ἐκγεραμισθῆ». Ἡ μητέρα της εἰς τὸ μεταξὺ ἀσθενεῖ καὶ ἀποθνήσκει. Τίποτε πλέον δὲν ἐκράτοῦσε τὴν ὄρφανὴν εἰς τὸ Παρίσι, οὔτε καθήκον, οὔτε ἀγάπη, οὔτε στοργή, καὶ ἀμέσως ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Βερολίνον. Ἐκεῖ εἶδε τότε τὸν Παῦλον Ἀκερμαν, ἦτο νέος γλυκὺς, σοβαρὸς καὶ αὐστηρὸς. Ἠγάπησε τὴν νέαν καὶ τὴν περιέβαλλε μὲ τὰς σιωπηλὰς καὶ πλήρεις σεβασμοῦ περιποιήσεις του, αἱ ὁποῖαι ἀναγκάζουν καὶ τοὺς πλέον ἀφηρημένους νὰ προσέξουν. Ἐπρόσεξε λοιπὸν, ἀλλὰ περισσότερο τρομαγμένη παρὰ ἐνθουσιασμένη· ἡ πρώτη της σκέψις ἦτο ν' ἀπορρίψῃ τὴν τιμὴν....

Pas encore! et j'attends, car en un choix si tendre,
Se tromper est amer et cause bien des pleurs
Ah! si mon âme allait, trop facile à s' éprendre,
A l' entour d' un mensonge épanouir ses fleurs.

Ὅχι ἀκόμη! καὶ περιμένω, διότι εἰς ἐκλογὴν τόσον τρυφεράν, Ν' ἀπατηθῆ κανεὶς εἶνε πικρὸν καὶ προξενεῖ πολλὰ δάκρυα. Ἄ! Ἐὰν ἡ ψυχὴ μου πολὺ εὐκόλος νὰ δοθῆ, μέλλει νὰ ἀνθῆσῃ γύρω εἰς ἐν ψεῦδος.

Non, non! Restons plutôt dans notre indifférence
Sacrifice...eh bien, soitz tu seras consommé.
Après tout, si l' amour n' est qu' eseur et souffrance,
Un coeur peut être fier de n' avoir point aimé,

Ὅχι, ὄχι! Ἄς μείνωμεν μᾶλλον εἰς τὴν ἀδιαφορίαν μας. Θυσία... ἔστω! θὰ πραγματοποιηθῆ, Ἐπειτα ἀπ' ὅλα, ἐὰν ὁ ἔρωσ δὲν εἶνε παρὰ πλάνη καὶ πόνος, Μιά καρδιά ἠμπορεῖ νὰ ὑπερηφανεύεται ὅτι δὲν ἠγάπησε ποδὼς.

Τοὺς ὠραίους αὐτοὺς στίχους ἔγραψε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ ὁμοῦς ἔπειτα ἀπὸ ὅλα, ἐτελείωσε νὰ συγκινήθῃ ἀπὸ τὴν σταθερότητα τοῦ νέου ἐκείνου. «Χάρις εἰς μίαν εὐτυχὴ κλίσιν τῆς φύσεώς μου, ἐξηγεῖ, ἐὰν εἶμαι πολὺ εὐκισθητός εἰς τὰ αἰσθημᾶτα τῆς ἀγάπης, τὰ ὅποια δυνατὸν νὰ αἰσθανθοῦν δι' ἐμέ, ἐξ ἄλλου περὶ καὶ χωρὶς αὐτὰ· εὐκόλως θὰ ἐστερούμην λοιπὸν χωρὶς κόπον καθε ἀγάπην εἰς τὴν ζωὴν μου, ἀλλ' ὅταν συνήνησα αὐτὸν τὸν τόσον εὐκισθητὴν δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ μὴ δεχθῶ τὴν ἀγάπην του καὶ ὑπανδρεύθην, ἀλλὰ χωρὶς ἐνθουσιασμόν.» Ἡ ἔνωσις αὐτὴ ὑπῆρξε «θαυμασία». Ἡ κυρία Ἀκερμαν κατώρρωσε ν' ἀποκρύψῃ ἐντελῶς ἀπὸ τὸν σύζυγόν της ὅτι ἔγραψε στίχους;

Τὸ 1847 πένθιμος χρονολογία: Ὁ Παῦλος Ackerman ἀπέθανε. Ἡ λύπη τῆς συζύγου του ἦτο ἀμετρος. Ἡ Νίκαια ἐματρίασε τὴν μεγάλην λύπην της εἰς τὰ θαυμασία περιχώρα της. Μετὰ ἐξ ἑτῶν μόνωσιν, ἡ κυρία Ἀκερμαν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε γράψῃ πρὸ πολλοῦ ποιήματα, ἔψαλλε τὴν κατοικίαν της..... Μελισσαι τοῦ Ὑμητοῦ, τοῦ Πάρνηθος καὶ τοῦ Ἰλισσοῦ, λαίμαργοι ἢ περίεργοι διὰ τὸ γερμανικὸν μέλι, τῆς ἦλθον κατὰ σμήνη. Δὲν τὰς ἐδίωξεν, ἀλλ' εὐτυχῆς καὶ εὐγνώμων διὰ τὴν ἐκπληξιν, τὴν ὁποῖαν τῆς ἔκαμαν τὰς ἐμειδιάσει μὲ ὅσην ἡδυνήθη καλοσύνην:

Au pied des monts voici ma colline abritée
Mes figuiers, ma maison,
Le vallon toujours vert et la mer argentée
Qui m'ouvre l' horizon.

Εἰς τοὺς πόδας τοῦ βουνοῦ ἰδοὺ ὁ προφυλαγμένος λόφος [μου,
Ἡ σικιὰς μου, τὸ σπίτι μου
Ἡ πάντοτε πράσινη πεδιάς καὶ ἡ ἀσημένια θάλασσα
Ἡ ὁποία μοῦ ἀνοίγει τὸν ὄριζαντα.

Si rien n' a fleuri, ni le present sans charmes,
Ni l' avenir brisé
Du moins mon pauvre coeur, fatigué de mes larmes
Mon coeur s' est apaisé.

Ἄν τίποτε δὲν ἀνθῆ καὶ πάλιν, οὔτε τὸ χωρὶς θέλγητρα [παρόν.
Οὔτε τὸ συντετριμένον μέλλον,
Τοῦλάχιστον ἡ δυστυχὴς καρδιά μου, κουρασμένη ἀπὸ δάκρυα
Ἡ καρδιά μου ἠσύχασε.

Et je puis' sous le ciel que l' oranger parfume
Et qui sourit toujours,
Rêver au temps aime et voir sans amertumes
Nâitre et mourir le jours.

Καὶ ἠμπορῶ ὑπὸ τὸν οὐρανόν, τὸν ὁποῖον εὐωδιάζει ἡ [πορτοκαλιά,
Καὶ ὁ ὁποῖος μειδιᾷ πάντοτε
Νὰ ὀνειροπολῶ τοὺς ἀγαπημένους χρόνους καὶ νὰ βλέπω [χωρὶς λύπην
Νὰ γεννᾶται καὶ ν' ἀποθνήσκῃ ἡ ἡμέρα.

ΕΙΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ὑπάρχουν βεβαίως πολλῶν εἰδῶν εὐτυχίαι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ἀλλὰ μία εὐτυχία πλήρης, ἀρμονικὴ, ἱκανοποιούσα τὸν ἄνθρωπον ἀπολύτως, ἐξαγοραζομένη χωρὶς πολλὰς ἀπογοητεύσεις καὶ πολέμους εἶναι πρᾶγμα σπάνιον.

Τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν τὴν ἀπῆντησα τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς μίαν ἐκλεκτὴν συγκέντρωσιν ἀνθρώπων ἀνεπτυγμένων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων κατηύγαξε μὲ τὸ ὠραῖον ἀκτινωτόν της τὸν διοργανώσαντα τὴν συγκέντρωσιν αὐτὴν.

Ὁ κ. Δ. Βικέλας, ὁ πρόεδρος τοῦ πρὸς Διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων Συλλόγου εἶναι ὁ εὐτυχῆς αὐτὸς ἄνθρωπος. Ἀπὸ μίαν λογοδοσίαν τοῦ Συλλόγου του ἀπλήν, χωρὶς πομπώδεις φράσεις καὶ ρητορικά σχήματα ἐξήγητο ἐν συμπέρασμα θριάμβου.

[Οἱ ἀριθμοὶ τοὺς ὁποῖους ἀνέφερε περιστρέφοντο εἰς κεφάλαιον χρημάτων καὶ εἰς κεφάλαια βιβλίων. Τὰ βιβλία αὐτὰ δὲν εἶναι διδασκτικὰ καὶ ὁ κ. Βικέλας δὲν εἶναι ἐκδότης. Καὶ ὁμοῦς τὰ βιβλία, τὰ ὅποια ἐξῆλθον ἀπὸ τὸν Σύλλογόν του καὶ ἐκυ-

κλοφόρησαν εις παιδικά χέρια τῶν λαϊκῶν τάξεων ἀνέρονται εις 38,717. Καὶ ἠγοράσθησαν τὰ βιβλία αὐτὰ χωρὶς κανεὶς διδάσκαλος καὶ κανέν σχολεῖον νὰ τὰ ἐπιβάλλῃ καὶ καμμία διδασκαλικὴ ἐπιτροπὴ νὰ γνωμοδοτήσῃ περὶ αὐτῶν.

Διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅπου καὶ οἱ ἐπιστήμονες ἀκόμη, κατὰ τὸ πλεῖστον, δὲν ἀναγιώσκουν τίποτε ἄλλο παρὰ ἐφημερίδας, διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅπου διὰ νὰ κυκλοφορήσῃ ἐν βιβλίον, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι διδασκαλικόν, εἰς χίλια ἀντίτυπα, χρειάζονται ἀγγελίαι, συστάσεις φίλων καὶ μέσων, διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅπου τὸ σχολεῖον μὲ τὸν σχολαστικὸν τὸν ξηραίνει τὸ πνεῦμα, ἀμβλύνει τὴν ἀντίληψιν καὶ γεννᾷ ὅχι τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ τὴν ἀποστροφὴν πρὸς τὰ γράμματα, τὸ κατόρθωμα τοῦ Συλλόγου τοῦ κ. Βικέλα ἀποτελεῖ ἕνα μέγαν θρίαμβον. Διὰ τὸν παιδικὸν κόσμον ὅ,τι χαλᾷ τὸ σχολεῖον, ἐπανορθώνει τὸ κοκκινωπὸν βιβλιόριον τὸ καλοτυπωμένον καὶ καλαίσθητον καὶ ἐπαγωγὸν καὶ εὐθὴν τὸ Συλλόγου. Παρ' ὀλίγον νὰ εἶπω τοῦ κ. Βικέλα, διότι ὁ Σύλλογος αὐτὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς ὀλίγους, οἱ ὅποιοι εὐρίσκουν εἰς τὸν πρόεδρον τῶν καὶ τὸν μέγαν οικονομικὸν χορηγὸν καὶ τὸν νοήμονα καὶ ἀνεπτυγμένον διευθυντὴν καὶ τὴν ψυχὴν ἐν ἐνὶ λόγῳ αὐτοῦ τοῦ ἔργου τῶν.

Ὁ κ. Βικέλας εἶναι ὅλα αὐτὰ [μαζὴ, συγκεντρωμένα εἰς ἕνα πρόσωπον. Ἡ τύχη τὸν ἠνύνησε. Ὁ κ. Βικέλας εἶναι πλούσιος τὸσον, ὥστε νὰ ἤμπορῇ νὰ εὐεργετῇ ἕνα κόσμον ὀλόκληρον, ὥστε νὰ ἤμπορῇ νὰ πρᾶγματιποῖ τὰ ὠρεῖά του ὄνειρα, ὥστε νὰ ἤμπορῇ νὰ σκορπίζῃ φῶς ἐκεῖ ὅπου ἕως τὴν ὥρην ὑπῆρχε σχεδὸν σκότος.

Τὸν Σύλλογον τοῦ τὸν φιλοξενεῖ εἰς μέγαρον, τὸ ὅποιον αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ χρήματά του ἔκτισε καὶ τὸ ὅποιον μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνήκει εἰς τὸν Σύλλογον. Τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ Συλλόγου τοῦ τὰ κατέβλεπεν ὁ ἴδιος. Τὰ ἐλλείμματα τὰ πληρώνει ὁ ἴδιος καὶ διὰ τὰ νέα καὶ ὠρεῖα ἔργα, τὰ ὅποια ἀναλαμβάνει ὁ Σύλλογος τὰ πρὸς ἀρχὴν κεφάλαια καταβάλλει ὁ ἴδιος.

Διότι ὁ Σύλλογος αὐτὸς δὲν περιορίζεται εἰς τὰ κοκκινωπὰ βιβλιόρια του. Ὁ Σύλλογος διοργάνωσε Συνέδριον ἐκπαιδευτικόν, ὁ Σύλλογος διοργάνωσε Μουσεῖον διδασκαλικῶν ἐργαλείων, ὁ Σύλλογος ἐξέδωκε πίνακας γεωφυσικοὺς, πίνακας ἱερᾶς ἱστορίας, πίνακας φυσικῆς ἱστορίας, καὶ ὁ Σύλλογος ἐξέρπει προσεχῶς Σχολεῖον τυφλῶν.

Τὸ παρελθὸν θέρος συνταξιδεύσασα μὲ ἕνα ἑταῖρον τοῦ Συλλόγου, ὁ ὅποιος ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ἀντίληψιν τῶν καθηκόντων τοῦ Ἑλλήνου πρὸς τὴν πατρίδα του, συγγενεῦει μὲ τὸν κ. Βικέλαν. Ὁμιλήσαμεν διὰ τὰ οικονομικὰ ἐν γένει πολλῶν καλῶν σωματείων, τὰ ὅποια, ἐὰν εἶχαν πόρους ἤμποροῦσαν νὰ θυματούργησαν. Λόγου γενομένου περὶ τοῦ ἰδρυθησομένου σχολείου τῶν τυφλῶν, ὁ συνταξιδιώτης μου μοῦ εἶπε. Ναι, ὁ κ. Βικέλας μᾶς εἶπεν ὅτι ὑπάρχει κάποιος, ὁ ὅποιος θὰ καταβάλλῃ ποσὸν τι διὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔργου, καὶ ὁ κάποιος αὐτὸς ὁ ἀνώνυμος νὰ εἴσθε βεβία ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος. Εἶναι τὸ σύστημα του νὰ ὀμιλῇ περὶ κάποιου ἀνωύμου, ὁσάκις πρόκειται νὰ δώσῃ ὁ ἴδιος. Ὅσάκις εὐρέθημεν ἀπέναντι ἐλλείμματος ὁ κ. Βικέλας παρουσιάζει τὸν κάποιον αὐτόν, ὁ ὅποιος πληρώνει, χωρὶς, διὰ τοῦ τρόπου τούτου, νὰ

ἐπιτρέψῃ εἰς κανένα οὔτε κἄν νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ τὸν συγχαρῇ.

Φυσικὰ πρὸς ἕνα τοιοῦτον γενναῖον πρόεδρον κανεὶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ τὴν συνδρομὴν του. Οἱ φίλοι του, οἱ συγγενεῖς του, οἱ γνωστοὶ του, οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πλούσιοι ὄλοι φιλοτιμοῦνται νὰ τὸν συνδράμουν εἰς τὴν ὠραίαν δρᾶσίν του.

Καὶ δι' αὐτὸ ὅ,τι ἀνέλαβε καὶ ὅ,τι ἐπεχείρησεν ἕως τὴν ὥρην ἐπροόδευσε, ἐπέτυχεν, ἐθριάμβευσε. Ἡ ἐπιτυχία καὶ ὁ θρίαμβος αὐτὸς ὀφείλεται ὅχι μόνον εἰς τὰς καλὰς τὸν ἰδέας, εἰς τὴν δ.ξιότητα μὲθ' ἧς ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐφαρμογῆς τῶν, καὶ εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ αὐταπάρησίν του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γενναϊότητά του ὡς χορηγοῦ καὶ εὐεργέτου τοῦ Σωματείου, τοῦ ὁποίου πρόισταται.

Ἴδου πῶς κατόρθωσεν ὁ κ. Βικέλας νὰ εἶναι εὐτυχὴς ὅσον ὀλίγοι, καὶ πῶς προχθὲς εἰς τὴν λογοδοσίαν του ἐφάνετο νεώτερος, ἀκμαιότερος, ἐπιβλητικώτερος καὶ ἐπιστημότερος, ἀπὸ πολλοὺς νεωτέρους, καὶ ἐπιστημότερους, οἱ ὅποιοι τὸν ἐπετριγυρίζαν. Ὅταν ἐφυγα ἀπ' ἐκεῖ, ἠσθάνομην τὴν ψυχὴν μου ἀνακουφισμένην, τὸ πνεῦμά μου ὡς ξεκουρασμένον καὶ μίαν χαρὰν μεγάλην, τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν προξενεῖ πάντοτε ἡ θέα τῆς εὐτυχίας τῆς τὸσον τελείας καὶ ἁρμονικῆς.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Εἰς τὰς Ἄλπεις μὲ τὴν αἰφνιδίαν ὄρμην ὅπου ἔρχονται αἱ καταιγίδες, μὲ τὴν ἰδίαν ταχύτητα καὶ περνοῦν. Ἐκεῖ ὅπου νομίζετε, ὅτι ἔφθασε τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ὅπου οἱ κεραυνοὶ διασταυροῦνται εἰς τὸν ὀρίζοντα ὡς ξίφη ἀπαστρέποντα λυσοσῶδῶν καὶ ἀκουράστων σπαθιστῶν, ἔξαφνα διὰ μιᾶς ὁ καιρὸς ἀνοίγει, ἡ βροχὴ σταματᾷ, αἱ βρονταὶ παύουν, οἱ κεραυνοὶ σβύνουν τὰς φλόγας τῶν καὶ ἕνας λαμπρὸς ἥλιος σκορπίζει παντοῦ φωτεινὰ καὶ θερμὰ μεθιόματα.

Ὁ ἥλιος αὐτὸς μᾶς ἀνοίγει τὸν δρόμον διὰ νὰ φύγωμεν. Ὁ ἀμαξηλάτης μᾶς μειδιᾷ τὴν ἡμέραν καὶ αὐτὸς, διότι δὲν θὰ χάσῃ τὴν ἡμέραν του. Πάνυ νὰ γρονιάξῃ εἶναι ὅλος χαρὰ καὶ ζωηρότης. Ἐντὸς στιγμῶν μόνον βελίτσι, ἐπανωφόρια, κουβέρτες, ὅλα εἶναι ἑτοιμα. Αἱ κυρίαὶ τοῦ ξενοδοχείου, μᾶς ἀποτρέπουν νὰ φύγωμεν, ἡ Πιπίνα μᾶς τριγυρίζει μὲ τρυφερότητα τὸ μὲν ἀδελφῆς, ὁ ξενοδόχος μᾶς δίδει συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας καὶ ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν ὅλας καὶ ὅλους, ἀλλὰ καὶ φεύγομεν. Ἡ ἀμαξὴ περᾶ ἐπάνω εἰς τοὺς πλυμένους δρόμους, ἀνέρχεται εἰς τὴν ἀνοικτὴν πεδιάδα, ἀφίνει ὀπίσω τῆς τὸ Pieve, περᾶ τὸ Τάι μὲ τὸ ὠρεῖον καὶ γελαστόν ξενοδοχεῖον καὶ εἰσέρχεται πρὸς τὸν μέγαν δρόμον, τὸν φέροντα πρὸς τὰ Αὐστριακὰ σύνορα. Σπανίως ἡ φύσις ἐχάραξε μεταξὺ δύο ξένων λαῶν φρούρια πλέον ἀπόρητα, πύργους πλέον φανταστικούς, τείχη πλέον κυκλώπεια, ἀπὸ τὰς πυκνὰς αὐτὰς καὶ ἀνωμάλους ὄροσειρὰς τῶν Ἄλπεων, αἱ ὁποῖαι παρατάσσονται μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Αὐστρίας.

Ὁ,τι εἶχαμεν ἰδεῖ ἕως τὴν ὥρην δὲν ἦτο παρὰ ὁ πρόλογος τῆς μεγάλης θεαματικῆς ἐπιποίτας, ἡ ὁποία ἀνοίγεται ἐμπρὸς μᾶς Ἡ καταιγὶς τῆς προῆς ὑπῆρχε τὸ vernissage εἰς τὴν με-

γάλην αὐτὴν ἔκθεσιν τῶν εἰκόνων, αἱ ὁποῖαι ποικίλλουν εἰς κάθε στροφὴν τοῦ δρόμου καὶ ὡς καλειδοσκόπιον παρουσιάζονται ὑπὸ μυρίας μορφᾶς, τὴν μίαν ὠραιότεραν ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Ὅ,τι εἶχαμεν ἰδεῖ ἀπὸ τὸ Belluno καὶ τὸ Longarone καὶ τὸ Perarolo μακρὰν, πολὺ μακρὰν, τὴν εὐρίσκειται ἐμπρὸς μᾶς τὸσον, ὥστε νομίζομεν ὅτι δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ προχωρήσωμεν ὀλίγον διὰ νὰ τὸ φθάσωμεν. Αἱ Ἄλπεις μᾶς παρουσιάζονται τὴν ἀπὸ κοντὰ ὡς ἐν ἀραβούργημα γιγάντειον, τοῦ ὁποῦ τὰ ποικίλα καὶ ἀκανόνιστα σχήματα ἐλοξεύθησαν, ὅταν ἡ φύσις δὲν εἶχεν ἀκόμη πολιτογραφηθῆ εἰς τὸν ἀνθρώπινον πολιτισμόν. Ἀντάρτιδες καὶ ἀνυπότακτοι, τραχεῖαι καὶ ἄγριαι οὔτε εἰς τὰ μεθιόματα τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἐπρόσεξαν ποτέ, οὔτε τοῦ ἡλίου τὰ θερμὰ περιπτώγματα θὰ ἠσθάνθησαν. Ἀπρόσιτοι καὶ ἀπροσπέλαστοι, ὠρεῖα εἰς τὴν ἀγρίαν ὑπερηφάνειάν των ὑψοῦνται ἐκεῖ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὡς φύλακες προαιώνιοι χωρῶν καὶ τόπων, τὴν ζωὴν, τὰς προόδους καὶ τὸν πολιτισμόν τῶν ὁποίων περιφροῦν ἐν τῇ αἰωνιότητί των. Προκλητικαί, ὡς εἶναι ὄλοι οἱ πρωτογενοὺς δυνάμεις μεγάλοι, φαίνονται ὡς νὰ λέγουν εἰς τὴν εὐγλωττον καὶ μεγαλπρεπῆ σιωπὴν των. Πόσοι ἀπὸ σᾶς τοὺς λεγομένους βασιλεῖς τῆς γῆς θὰ ἐχρειάζοντο διὰ νὰ κατεδαφίσουν τὰ θεμέλιά μᾶς ἢ διὰ νὰ ὑψοῦν μέχρι τῆς ἀσπίλου ἀγνότητος τῶν κορυφῶν μᾶς; Ποῖα ἀνθρωπίνη τέχνη καὶ ἀρχιτεκτονικὴ θὰ ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ καὶ νὰ συλλάβῃ τὸ ὠρεῖον ἐν τῇ ἀπολύτῳ καὶ ἀτάκτῳ ἁρμονίᾳ του σχέδιον τῶν γραμμῶν καὶ τῶν σχημάτων μᾶς; Καὶ ὅσον ἡ ἀμαξὴ ἐπροχώρει, τὸσον αἱ Ἄλπεις ἀνεδιπλώνοντο, ἐμαγάλωναν, ἀπεκαλύπταν ὠραιότητάς νέας, ἐπαρουσίαζαν ἐκπληξίεις θελκτικὰς. Τὰ σύννεφα, τὰ ὅποια δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐντελῶς ξεπλέξει τοὺς πυκνοὺς ἰστούς των ἀπὸ τὴν προηγηθεῖσαν καταιγίδα, ἀπλωναν ἐπάνω των, ἐδῶ μίαν ἄκραν των κατάλευκον, ἐκεῖ ἕνα πέπλον των διαφανῆ, παραπέρα μίαν ὀθόνην, τὴν ὁποίαν αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐκεντοῦσαν ἀπὸ τὰ ὀπίσω μὲ πλῆθος ἀσημένιων καὶ διαμυρῶντων σχεδίων. Πατὲ σουλτάναι καὶ ὀδάλισσαι δὲν ὠνευρέθησαν φορέματα τὸσον φανταστικά, ἀλλ' οὔτε Ἀφροδίτῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀλύμπου πέπλους καὶ χιτῶνας τὸσον ἀβροὺς καὶ τεχνικούς εἰς τὰς ἀναδιπλώσεις καὶ τὰ πτυχώματά των. Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν λευκὴν αὐτὴν ποίησιν, πρὸ τῆς ὁποίας καὶ ὁ Φειδίας αὐτὸς θὰ ἔσπαζε τὴν σμίλιν καὶ τὰ ἐργαλεία του, ἀπλώνοντο κύματα ἀπὸ σμαράγδια καὶ ἀπὸ χρυσοπρασίνοὺς γοητείας σκεπασμένα, ἀπὸ μυριάδες ὀπάλινες σταλαγματιᾶς τὰς ὁποίας ὁ ἥλιος ἐτόξευε καὶ ἐχρωμάτιζε μὲ τὰς πολυπληθεῖς ἀκτίνες του.

Ὅχι δύο μάτια, ἀλλὰ καὶ δέκα ἐὰν εἶχαμεν, καὶ ἐὰν ἤμπορούσαμεν νὰ ἐλέπωμεν συγχρόνως καὶ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω καὶ παντοῦ, πάλιν δὲν θὰ ἐπροφθάνομεν νὰ θαυμάζωμεν. Ἡ πρώτη ὠρεῖα τῆς ὀδοπορίας μᾶς ἐπέρασε, χωρὶς κἄν νὰ τὸ ἐνοήσωμεν. Ὁ δρόμος μᾶς ἠνοίγετο ὠρεῖος, πλατύς, πάλλευκος μέσα εἰς τὸ πρᾶσων περιβάλλον, πότε εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ μακρὰ καὶ ἀτελείωτα σκαλοπάτια τῶν βουνῶν, τὰ ὅποια ἐξεκκοιλοῦσαν νὰ καταβαίνουν ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν τῆς ἀμάξης μᾶς καὶ νὰ ἀναβαίνουν ἀπὸ τὴν ἄλλην, πότε εἰς μικρὰς κοιλάδας ἢ εἰς μεγάλας πεδιάδας. Ὅταν ἰδίως εὐρισκόμεθα μεταξὺ ὑψους καὶ βάθους καὶ ὅταν κάτω πολὺ χαμηλὰ ὁ ποταμὸς αὐλάκωνε τὸ ἔδαφος καὶ συνεστρέφετο εἰς

ἀτελείωτα γυρίσματα ὡς κορδέλλα ἀκανόνιστη ἀπὸ μουαρέ καὶ ἡ μουσικὴ τῆς βιαστικῆς ροῆς του ἔφθινεν ἕως ἡμᾶς καὶ γύρω του εἰς ὅλην τὴν ἀνέφελον καὶ πρασίνην ἔκτασιν ἐπρόβαλαν σὰν ξεφουτρωμένα ἀπὸ τὴν γῆν, ἢ σὰν πεταγμένα ἐκεῖ ἀπὸ καμμίαν καταιγίδα σπιτάκια μικροσκοπικὰ λευκὰ ἢ κόκκινα, τὸ θέαμα ἦτο ἀνώτερον ἀπὸ κάθε περιγραφήν.

Ἄλλ' ἐνῶ θαυμάζομεν ἀκριβῶς τὴν ποικίλιαν αὐτὴν τῶν εἰκόνων, αἱ ὁποῖαι ἀπλώνοντο χαμηλὰ κάτω καὶ ὑπὸ τὴν παρέλασιν τοῦ δάσους, μὲ τὰ δένδρα τὰ ἀνὰ ἡλικίας καὶ ἀναστήματα καὶ σχήματα παρατεταγμένα, ὡς τάγματα στρατιωτῶν πρασινοφορεμένων, οἱ ὅποιοι ἐδῶ ἦσαν νάνοι καὶ ἐκεῖ ἄνδρες φυσικοὶ, καὶ ἀλλοῦ γίγαντες, αἰφνης εἰς μίαν στροφὴν δρόμου καὶ αἱ δύο συγχρόνως ἀφήσαμεν μίαν κραυγὴν καταπλήξεως. Ἀπέναντί μᾶς εἰς ἀπόστασιν, τὴν ὁποίαν ἐφανταζόμεθα πλησιάζουσαν εἰς ὕψος, τὸ ὅποιον ἐνῶ ἐφάνετο νὰ φθάνῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐφάνετο ὅμως καὶ εἰς τὸ ἰδικόν μᾶς ἐπίπεδον, ἐκρέμετο εἰς τὸν ἀέρα ἕνας κολοσσιαῖος κρυστάλλινος πύργος. Ὁ ἥλιος, ὁ ὅποιος τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε διασπάσει γύρω του ὅλα τὰ σύννεφα ἔλουε τὸ ἀδαμάντινον ἐκεῖνο μετέωρον μέσα εἰς ἕνα λευκὸν φῶς, ἀναλυόμενον εἰς τὴν σύνθελασιν τῶν ἀκτίνων εἰς ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἰριδος. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐνόμισα ὅτι δὲν ἦμην εἰς τὰ καλὰ μου

Μήπως εἶχα πάθει παράκρουσιν αἰσθήσεων; Καὶ ἐὰν ἡ φίλη μου, εἰς τὴν θετικότητα τῆς ὁποίας πρῶτῳ μεγάλην πεποίθησιν, δὲν μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι ἔβλεπεν ὅπως καὶ ἐγώ, βεβαίως δὲν θὰ ἠσυχάζα. Ὁ φαντασμαγορικὸς ἄλλως τε πύργος ὑψοῦτο ἐκεῖ ἀκλόνητος, λαμπρὸς, ἀποτυφλωτικὸς εἰς λάμψεις καὶ ἀστραποβολήματα, μὲ τὴν μεσαιωνικὴν ἀρχιτεκτονικὴν του, μὲ τῆς κολονίσσας του, μὲ τὰ ὑψηλὰ ὡς κωδωνοστάσια πύργακά του, μὲ τὰς ἐπάλξεις καὶ τῆς πολεμιστρῆς του.

Καὶ δὲν ἐστηρίζετο πούθεν ὅτε εἰς τὴν γῆν, οὔτε εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ ὅποιος ἐπάνω καὶ ἀπὸ τὰ ὀπίσω τὸν περιέβαλεν ὡς γαλανὴ ἀπὸ τουρκουὰζ κόγχη καὶ κάτω καὶ εἰς τὰ πέριξ ἐθαμβοῦτο εἰς ἕνα λευκόφαιον ὡς ἀπὸ θαμβὸ μυχραμιτάρι πίνακα.

Μετὰ τὴν πρώτην κατάπληξιν καὶ τὴν ἐξάντλησιν ὅλων τῶν θαυμαστικῶν, τὰ ὅποια ἐπλημμύρουν τὴν ψυχὴν καὶ τὰ πνεύματά μᾶς, ἐζήτησα ἀπὸ τὸν ἀμαξηλάτην τὴν ἐξήγησιν τοῦ παραδόξου φαινομένου. Ὁ ἀμαξηλάτης μᾶς ἀπήντησεν ἀπλόστατα, ὡς νὰ ἐπρόκειτο διὰ τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, ὅτι ἀπέναντί μᾶς εἶχαμεν τὴν τριπλὴν καὶ γοητικὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Πομπανιόν, τὸ ὅποιον εἶχε σκεπασθῆ ἀπὸ χιόνι καὶ τοῦ ὁποῦ αἱ ὑπώρειαι ἦσαν τυλιγμέναι καλλιτεχνικώτατα μέσα εἰς ἕνα πυκνὸν φαιόλευκον σύννεφον.

ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤ'.

Τὰ εἶχα διαβάσει κ' ἐγώ, ἕνας πτωχὸς τεχνίτης τοῦ λόγου, ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία, βουτήχθηκα κ' ἐγὼ ὀλόκληρος μέσα στὰ μυστήρια τῆς Γλωσσολογίας, σπουδάσα τοὺς νόμους τῆς, χάθηκα μέσα στὸν λαβύρινθο ὅλων τῶν ὑπὲρ καὶ τῶν κατὰ, ἄκουσα καθαρῶντας καὶ δημοτικιστάς, ἀντίκρουσα τὰ δύο εἰδῶλα τῆς Δημοτικῆς καὶ τῆς Καθαρεύουσας, περικυκλωμένα ἀπὸ τὴ βοή τῶν ὀπαδῶν τους καὶ στὸ τέλος ἔμεινα αὐτὸσο σο-

φός όσο και πρωτότερα». Ρώτησα στο τέλος τόν έκυτό μου τί είνε Καθαρεύουσα και τί είνε Δημοτική και ό έκυτός μου, με όλη τή σοφία του, δέν είχε τί να μου απαντήσει. 'Ο όρος «Καθαρεύουσα» δέν μου έδειχνε παρά μιá προσπάθεια χρωκοπημένη, που με τόν καιρό είχε άρχίσει να χάνη τήν πρώτη του σημασία και που σήμερα δέν εξέφραζε πιά τίποτε. Έμμενε σάν ένκ πουκάμισο φιδιού που μέσα του δέν έκρυβε τίποτε. 'Ο όρος «Δημοτική» εξέφραζε πάλι όλα τά πράγματα, χωρίς να ξεχωρίζει τίποτε καθαρά και πρό πάντων έκείνο που ήθελε να έκφράση: τή γλώσσα που ζή μαζί μας και κινείται και ζυμώνεται και αναπτύσσεται γύρω και μέσα μας. Έτσι σε μιá στιγμή απολυτρώθηκα από δύο έφιάλτες που βάραιναν τό στήθος μου και σκότιζαν τό μυαλό μου. Γύρισα και είδα όλο τό χαρτί που είχα μουντζουρώσει τόσα χρόνια σε όλες τής νεοελληνικές γλώσσες, έμπειρικά, και έπιστημονικά, με κανόνες και χωρίς κανόνες, με άρχες και χωρίς άρχες. Είδα ακόμα σελίδες γραμμένες κάτω από τόν τρόπο του γλωσσικού νόμου, φοβισμένες, παγωμένες από μιá τρομάρα θρησκευτική, αποστειρωμένες μέσα σε κλίβανο. Κάθε λέξι τους ήτανε φερμένη από τό γλωσσικό μικροβιολογικό εργαστήριο, με τήν έτικέτα τής αναλύσεως κολλημένη άπάνω της. Και μου ήλθε να κλάψω. Πρέπει λοιπόν, συλλογίσθηκα, να μη μπορώ να απνεύσω τόν άέρα που με τριγυρίζει, χωρίς να περάση πριν από

τό εργαστήριο του χημικού και του μικροβιολόγου; Πρέπει λοιπόν να μη βάλω τήν τροφή στο στόμα χωρίς να μου δώση τή άδεια τό μικροσκόπιο; Δέν φτάνει τάχα ή όρασίς μου, δέν φτάνει ή όσφρησίς μου να καταλάβω ποιό είνε γερό και ποιό σάπιο, τί είνε ζωντανό και τί ψόφιο; Η γλώσσα ζή γύρω μου με τήν υγεία και τήν άρρώστεια της, με τά στοιχεία της τά ζωντανά και με τά στοιχεία της τά σάπια. Τό αυτί μου, ή αίσθησίς μου, ή ψυχή μου μου φθάνουν, συλλογίσθηκα. Σιγά-σιγά ένοιωσα πως μιá άρώστεια έφυγε άποπάνω μου. Έπηρεα μιá δυνατή άνάσα. Έτσι γιατρεύθηκα από τή γλωσσική υποχονδρία, μιá νεοελληνική άρρώστεια που κάνει θραύσι τριγύρω μας.

Καλή και άξια, συλλογίσθηκα, κάθε Έπιστήμη. Μά τί έχει να μοιράση ή Έπιστήμη του Λόγου με τήν Τέχνη του Λόγου; Κάθε μιá τραβάει τόν δικό της δρόμο. Τί έχει να μοιράση ή Φυσιολογία με τή Ζωή; Όλοι οι άνθρωποι δέν είνε φυσιολόγοι, και όμως ζούν καθέννας με τήν δύναμη των όργάνων του, χωρίς να υποπεύονται οι περισσότεροι πως υπάρχει και μιá έπιστήμη που τή λένε Φυσιολογία. Η φυσιολογία δέν κανονίζει τά φαινόμενα τής ζωής: τά έρμηνεύει και τάκολουθεί και στα πιο παράξενα και άσυνείθιστα φαινόμενά τους. Οι κόσμοι άκολουθούν τόν δρόμο των μέσα στο άπειρο, χωρίς να υποπεύονται τήν Άστρονομία και τούς ύπολογι-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Σήμεραν τό πρωτό έπήγα εις τό Valerien διά να ίδω τόν φίλον μας, τόν ζωγράφον Β... λοχαγόν του μεταβατικού άσπασμάτος του Σηκουάνα. Άκριβώς ήτο φρουρός τήν ήμέραν έκείνην και δέν ήδύνατο να κινηθί από τήν θέσιν του. Έμείναμεν περιπατούντες επάνω κάτω, ως ναύται φρουροί, έμπρός εις τήν πόρταν του φρουρίου, και όμιλούσαμεν διά τό Παρίσι, διά τόν πόλεμον και διά τούς άγαπητούς μας άπόντας. Έξαφνα ό λοχαγός μου, ό όποιος υπό τό στρατιωτικόν του ένδυμα έμεινε πάντοτε ό παρατηρητής τής άλλοτε, διέκοψε τήν όμιλίαν, έσταμάτησε και έλαβε τόν βραχιονά μου:

— Ώ! ό ώρατός Daumier! μου είπε σιγά, σιγά, και με τήν άκραν του μικρού στακτιού ματιού του, τό όποϊον έφωτίσθη άίφνης σάν μάτι κυνηγετικού σκύλου, μου έδειχνε τούς δύο σεβαστούς γέροντας, οι όποιοι έκαμαν τήν στιγμήν έκείνην τήν εμφάνισιν των επί του Valerien. 'Ο άνδρας έφορούσε μακριά καφέ ρεντεγκότα με γιακά από πράσινο βελούδο ήτο αδύνατος, κόκκινος, με τό μέτωπον ρυτιδομένον, με μάτια στρογγυλά και με μύτην σάν ράμφος κουκουβάγιας. Έκρατούσε εις τό ένα χέρι ένα σάκκο κεντημένο με λουλούδια από μέσα από τόν όποϊον έδγαινε ό λαιμός μιáς μποτούλιας, και εις τό άλλο ένα κουτί με κοντέρβες. Η γυναίκα, έκάνετο μέσα εις τό μεγάλο καπέλλο της και εις τό μακρό σάλι της και μόνον από καιρού εις καιρόν έφαινετο άνάμεσα από τά σκληρακόμενα ruches του καπέλλου της μιá μύτη σουβλερή και λίγα μαλιζά στακτεριά. Όταν έφθασαν εις τό όροπέδιον, ό άνδρας έστάθη διά ν' αναπνεύση και να σκουπίση τό μέτωπόν του. Και όμως δέν κάμνει ζέστη έκεί επάνω, εις σκοτεινήν ήμέραν Νοεμβρίου: άλλ'είχον έλθει πάρα πολύ γρήγορα.

Η γυναίκα δέν έσταμάτησε άλλ' έπροχωρούσε κατ' ευθείαν προς τήν θύρα μάς έκύτταζεν ένα λεπτόν διατάζουσα, ως να ήθελε να μάς όμιλήση, άλλά τρυμάζασα βεβαίως από τά γαλιόνια του άξιωματικού, έπροτίμησε να έρωτήση τόν φρουρόν, και τήν ήκουσα όπου του έζητούσε δειλά να ιδη τόν υϊόν της, στρατιώτην του έκτου λόχου του ρίτου συντάγματος.

— Μείνατε έκεί, είπεν ό φρουρός, θα τόν φωνάξω. Καταχαρούμενη, με άναστεναγμόν άνκουφίσεως έγύρισε προς τόν σύζυγόν της και οι δύο έπήγαν και έκάθησαν όλιγον παράμερα.

Έπερίεσαν έκεί, άρεκτίν ώραν. Τό φρούριον Valerien είνε τόσον μεγάλο, με τόσους πολλούς στρατώνας, ώστε δέν είνε εύκολον να εύρη κανείς όποιον ζητεί. Κατά τήν στιγμήν δ' έκείνην ήσαν όλοι εις κίνησιν, στρατιώται έπηγαινοήρχοντο, σάλπιγγες ήχούσαν. Ητο ή ώρα τής άλλαγής τής φρουράς.

— Άρκεί να μην ξεχάσουν να φωνάξουν τό παιδί μου... έλεγαν όλην αύτήν τήν ώραν τά μάτια τής δυστυχής μητέρας, και κάθε πέντε λεπτά έσηκόνετο και έπλησίαζε σιγά, σιγά, εις τήν είσοδον, έκύτταζε μέσα εις τήν αύλήν, άλλά δέν έλεγε τίποτε από τόν φόβον μήπως κάμει τόν υϊόν της γελοϊόν. 'Ο άνδρας περισσότερον δειλός από αύτήν δέν έκινείτο από τήν θέσιν του και κάθε φορά όπου επέστρεφεν έκείνη άπογοητευμένη, έφαινετο ότι τήν έμάλωνα διά τήν άνυπομονησίαν της, και ότι τής έδιδε εξηγήσεις διά τήν ύπηρεσίαν των στρατώνων.

Πάντοτε έβλεπα με περιέργειαν τας μικράς αυτάς σιωπηλάς και ιδιαιτέρας σκηνάς, τας όποιάς μαντεύει τις μάλλον παρά βλέπει. Άλλ' έκείνο όπου έκινούσε τήν περιέργειάν μου ήτο ή άδειότης, ή απλότης των δύο αυτών ανθρώπων και ήσθανόμην πραγματικήν συγκίνησιν να παρακολουθώ διά μέσου τής μιμητικής των τήν περιπέτειαν του οικογενειακού ουτού δράματος.

Έβλεπα τήν μητέρα ή όποία έλεγε:

— Μ' ένοχλούν αυτοί οι κύριοι με τας διατυπώσεις των Τρεϊς μήνας τώρα δέν είδα τό παιδί μου. Θέλω να πάω να τό φιλήσω.

Ό πατέρας δειλός, έτρώμαζε από τόσον καιρόν με τήν ιδεάν ίκόμη ότι θα έπήγαινε να ζητήση άδειαν, και προσπαθούσε να τήν άποτρέψη.

— Άλλά δέν σκέπτεσαι, άγαπητή μου. Αυτό τό όρος Valerien είνε πάρα πολύ μακράν... Πώς θα ήμπορέσης να πής χωρίς άμαξια; Έπειτα είνε φρούριον! οι γυναίκες δέν δύνανται να εισέλθουν.

— Έγώ θα εισέλθω, άπεκρίθη ή μητέρα, και έπειδή έκαμεν ό,τι ήθελεν ό άνδρας έπρεπε να ύπακούση: έπήγε λοιπόν εις τό άρμό-

μούς της. Ένας πτωχός κ' έγώ όργανισμός μέσα στην άπειρία των κόσμων, ζω με τή ζωή που άντλησα απ' τή μεγάλη πηγή τής δημιουργίας. Δέν με μέλει για τούς νόμους που με κυβερνούν. 'Ο νόμος είμ' έγώ. 'Ο λόγος, ένα χάρισμα τής ζωής, ζή μέσα στα βάθη τής ψυχής μου, φανερώνεται, ξεχειλίζει, άνθίζει στα χείλη μου. Τό άνθισμά του είνε τής ψυχής μου τό άνθισμα. Γιατί φανερώνεται έτσι ή άλλοιώς; Δέν ξέρω ούτε θέλω να ξέρω. Παρωδώ τά λόγια του Λουθήρου: «Έτσι μιλω, δέν μπορώ να μιλήσω άλλοιώς. 'Ο Θεός να μου ήνε βοηθός και τό άγιον αυτού Ευαγγέλιον. Άμήν»

Γι' αυτό σαν μιλήση τώρα κανέννας για γλώσσα, χαιρετώ και φεύγω βιαστικά. Ένας τρόμος με πιάνει σάν τά παιδιά, που τούς ζητάει ό γιατρός να ιδη τή γλώσσα τους. Τώρα όμως έγιναν όλοι γιατροί. Όλοι ενδιαφέρονται για τή γλώσσα σου. Και ως που να ξεφυγής από τόν ένα, πέφτεις στα χέρια του άλλου. Αυτοί που γράφουν μόνον μιá γλώσσα σχολαστική, χυμένη στο παλιό καλούπι — και είνε παράξενο πως ύστερα από τόσα χρόνια δέν καταφεραν να τήν καθαρίσουν άρκετά, ώστε να τήν λένε καθάρη — έχουν τήν ήσυχία τους. Λιβαρίζουν ένα ειδώλο και ό κόσμος που είνε φυσικά ειδωλολάτρης, δέν παραξενεύεται καθόλου, δέν τούς ένοχλεί, δέν τούς ζητεί εξηγήσεις και δέν τούς συμβουλεύει.

Ό κόσμος ζητεί να τούς φθάση. Όσο λιγώτερα γράμματα

διον τμήμα, εις τόν δήμαρχον εις τόν διοικητήν, τρέμων από φόβον και τέλος τό έπέρας έπέστρεψε με τήν άδειαν του διοικητού εις τήν τσέπην του... Τήν έπομένη έσηκώησαν πολύ πρωί, ό πατέρας έφαγε κάτι δια να ζεσταθί, άλλ' ή μητέρα έπροτίμησε να προγευματίση με τόν υϊόν της. Έπήραν λοιπόν μαζί τους διάφορα πράγματα, μέσα εις τόν κεντημένον σάκκον: σοκολάτα, γλυκίσματα, μιá μποτίλια σφραγισμένο κρασί και τέλος τό κουτί με τις κοντέρβες, και έφυγαν. Όταν έφθασαν εις τά τείχη, έκείνην τήν στιγμήν άνοιξαν τας πύλας. Έπρεπε να δείξουν τήν άδειαν. Τώρα ή μητέρα έφοβεϊτό μήπως τούς έμποδίσουν, άλλά τίποτε, ήσαν εν τάξει.

— Άφήσατέ τους να περάσουν, είπε ό άξιωματικός εις τούς φρουρούς.

Τότε μόνον άνέπνευσεν έκείνη. Και έλαφρά σάν κοριτσάκι σχεδόν τρέχει εις τόν δρόμον. 'Ο άνδρας της τήν άκολουθεί με κόπον:

— Τί γρήγορα όπου πηγαίνεις, άγαπητή μου.

Άλλ' έκείνη δέν τόν άκούει. Από έκεί ύψηλά τό όρος Valerien τής μειδιά και τής λέγει:

— Έλα γρήγορα... έδώ είνε.

Και τώρα όπου έφθασαν έχουν άλλην τρομάραν, εαν δέν τόν εύρουν! Έξαφνα, τήν είδα να τρέμη να κτυπή τόν ώμον του γέρου της και να σηκωθί με ένα πήδημα... Από μακράν κάτω από τόν θόλον τής πόρτας, άνεγνώρισε τό βήμα του. Αυτός είνε!

Όταν ανεφανίσθη όλη ή πρόσοψις του φρουρίου έφωτίσθη δι' αύτήν. Ένας ώρατός ύψηλός νέος, με τόν σάκκον εις τόν ώμον και τό όπλον υπό τήν μασχάλην. Τους έπλησίασε και με χαρούμενη φωνήν είπε:

— Καλημέρα μαμαμά.

Και εξαφνα όλα έχάθησαν, και ό σάκκος και τό όπλον μέσα εις τό σάλι τής μητέρας του έπειτα ήλθε ή σειρά του πατέρα άλλά δέν διήρκεσε πολλήν ώραν ό έναγκαλισμός των. Η μητέρα τόν ήθελε μόνον διά τόν εαυτόν της.

— Τί κάνεις; Έχεις άρκετά φορέματα; Μήπως σου λείπει τίποτα; Και αι έρωτήσεις εις τόν πλέον τρυφερόν τόνον, έπιπτον ως βροχή.

Έπειτα άρχιζαν πάλιν τά φιλιá ανακατεμένα με δάκρυα και γέ-

ξέρει, τόσο περισσότερον. 'Ο μπακάλης όταν θέλη να μάθη τό παιδί του γράμματα, τόνειρό του είνε να τό άκούη μιάν ήμέρα και να μην τό καταλαβαίνει. Τότε λέει: «Νυν απολύεις τόν δουλον σου, Δέσποτα». Νοιώθει πως τό παιδί του έγινε κάτι παραπάνω απ' αυτόν. 'Οχι στη σοφία, όχι στη μάθησι, όχι στη γνώσιν, όχι στην άρετή. Αυτά είνε δευτερεύοντα. Στη γλώσσα. Και όπως πάντα ή διψα τής άριστοκρατίας είνε φυσική στον άνθρωπο, ό χωριάτης όνειρεύεται να ιδη τό παιδί του άριστοκράτη. Άριστοκράτη του γένους; 'Οχι. Τέτοια άριστοκρατία δέν έχομε. Του πνεύματος; 'Οχι. Αυτή δέ τήν καταλαβαίνομε. Του πλούτου; Σάν δύσκολο. Έκαμε μιá άριστοκρατία εύκολη. Τήν άριστοκρατία τής γλώσσας. Τί ώραϊό όνειρο να ιδη κανείς τό παιδί του να μιλή στο δικαστήριο, στον άμβωνα, στο μπαλκόνι, στο σχολείο, στο ιατρικό συμβούλι και να μην τό καταλαβαίνει ό ίδιος. Να μιλή μονάχα, αυτό φθάνει. Να μην τό καταλαβαίνει μόνον, αυτό είνε ή απόλαυσις.

Τήν είχα κ' έγώ αύτή τή δόξα κι' αυτόν τόν τίτλο μιá φορά. Και όταν έκαμα να τήν πετάξω, όλοι με κύτταζαν παράξενα, όπως κυττάζουν τούς τρελλούς που σκορπίζουν τά πλούτη τους στον δρόμο. Και δέν ήτανε μόνον δόξα, ήτανε και ένδυμα γάμου. Αυτό τό κατάλαβα άργότερα. Πολλοί άρχισαν να με κυττάζουν, όπως κυττάζουν σ' ένα έπίσημο μέρος,

λοια: τριών μηνών άγάπη μητρική εξέσπασεν έκείνην τήν στιγμήν. 'Ο πατέρας ήτο επίσης πολύ συγκινημένος άλλά δέν ήθελε να φανή. Ησθάνετο ότι τόν έβλεπαν και έστρεφε προς τό μέρος μας σάν να ήθελε να πη:

— Συγχωρήσατέ την... είνε μητέρα.

Ό ήχος τής σάλπιγγος ήλθε να διακόψη όλην τήν ώραϊαν αύτήν χαράν.

— Μάς προσκαλούν, είπεν ό υϊός. Πρέπει να υπάγω

— Πώς δέν θα προγευματίσης μαζί μας;

— Άλλ' όχι! δέν ήμπορώ... Είμαι φρουρός δι' είκουσι τέσσαρας ώρας έκεί επάνω εις τό φρούριον.

— Ώ! είπε ή δυστυχής μητέρα, και δέν ήδυνήθη να προσθέση τίποτε περισσότερον.

Έμειναν μιάν στιγμήν άλληλοκυτταζόμενοι με ύφος λυπημένον, έπειτα ό πατέρας έλαβε τόν λόγον:

Τούλάχιστον πάρε τό κουτί, είπε με φωνήν, εις τήν όποιαν ύπήρχε κωμική έκφρασις λαιμαργίας θυσιαζόμενης. Άλλ' εις τήν παραχήν και τήν συγκίνησιν του άποχαιρετισμού, δέν εύρίσκετο τό κουτί: τέλος εύρέθη και έπειτα από ένα τελευταϊον έναγκαλισμόν έχωρίσθησαν. Φαντασθήτε ότι ήλθαν από τόσον μακράν διά τό πρόγευμα αυτό, ότι ή μητέρα δέν έκοιμήθη όλην τήν νύκτα, ότι είδε τόν παράδεισον ν' άνοίγεται έμπρός της και έπειτα να κλείεται άποτόμως.

Έμειναν ακόμη στιγμάς τινας άκίνητοι εις τήν αύτήν θέσιν και έβλεπον τήν πόρτα όπου έφυγε τό παιδί της

Τέλος ό πατέρας είπε:

— Έμπρός! μητέρα. πάμε. Μάς έχαιρέτησε έπήρε τό χέρι τής γυναίκας του και έφυγον... Τους ήκολούθησα διά του βλεμματός έως εις τό γύρισμα του δρόπου. 'Ο πατέρας ήτο θυμωμένος, και έκινούσε τόν σάκκον όπου έκρατούσε ή μητέρα έφαινετο πλέον ήσυχος, έπήγαινε με τό κεφάλι σκυμένο και έφαινετο ότι έτρεμε κάτω από τό σάλι της.

τὸν ἄνθρωπο ποῦ ἔρχεται μὲ τὰ ροῦχα τοῦ περιπάτου. Μὲ περιφρόνησι. Οἱ θυρωροὶ μοῦ ἔκλειναν κάποτε τῆς θύρας στὰ μούτρα μου. Τότε κατὰλθα πῶς στὴν Ἑλλάδα ἡ γλῶσσα εἶναι καὶ ροῦχο. Ὁ Σοῦτσος εἶχε δίκιο. Πρέπει νὰ χη κανέναν καὶ τὸ φράκο του, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Ἔτσι συμμάζεψα καὶ ἐγὼ πάλι τὴν κυριακάτικη γλῶσσα μου, τὴν ξεσκόνισα καὶ τὴν ἔκρυψα μαζί μὲ τὸ φράκο μου. Σκοροφγωμένον καὶ τὰ δύο, μὲ δὲν πειράζει. Μοῦ κάνουν τὴ δουλειά μου. Μὲ τὸ σακκάκι μου ζῶ, ἀναπνέω, ξεκουράζομαι, τρέχω στὸ βουνό, στὸ περιγιάλι, ἔρχομαι καὶ στὰ «Πανκθῆνια» τοῦ φίλου μου τοῦ κ. Μιχαηλίδη. Ὁ θυρωρός του δὲν μὲ διώχνει. Μὲ τὸ ἐπίσημο ροῦχο μου ὅμως ἔχω τιμές, οἱ θυρωροὶ σκύβουν μπροστά μου, ὁ κόσμος μοῦ κάνει τόπο νὰ περάσω. Τὸ ἴδιο ἔκαναν στὸν Νασρεδὶν-Χόντζα, ὅταν φοροῦσε τὴν κινουόργια του γούνου. Κι' ὁ Νασρεδὶν, ποῦ ἦταν σοφὸς ἄνθρωπος, ἔπικνε τὸ φαρδομάκνικό του καὶ τοῦ ἔλεγε.

— Ὅριστε, γούνου μου ὄριστε.

Ἔτσι καὶ ἐγὼ. Μπροστά στῆς τιμές καὶ στῆς ὑποκλίσεις, ποῦ μοῦ κάνουν, ὅταν παρουσιάζωμαι μὲ τὴν κυριακάτικη γλῶσσα μου, πιάνω τὸ φαρδομάκνικό μου, τὸ χαιρετῶ ταπεινὰ καὶ τοῦ λέω:

— Ὅριστε, Γλῶσσα μου, ὄριστε. . .

ΔΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς δημοσιευθείσης ἐπιστολῆς τῆς Ὀθωμανίδος συγγραφέως, τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας γραμμῆς εὐρήκα ὀρθοτάτην, ἠθέλησα νὰ πληροφορηθῶ ἐὰν πραγματικῶς τὰ εἶδη τοῦ γυναικείου καλλυτηρίου, τὰ ὁποῖα ἐκθειάζει, εἶναι τόσον γνωστὰ εἰς τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς πρωτεύουσας καὶ φέρουν τοιαῦτα θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Ἀπετάθη εἰς ἓν ἐδῶ μεγάλον μυροπωλεῖον καὶ ἔμκθη ὅτι πραγματικῶς εἰς τὸ Παρίσι ὁ γνωστὸς μυροπῶς Hombigaut, Rue St Honoré 19, ἔχει τὸ ἐκεῖ μονοπώλειον ὅλων τῶν καλλυτικῶν προϊόντων Καντζούχ, τὰ ὁποῖα ἔχουν βραβευθῆ μεταξὺ ἄλλων καὶ ἀπὸ τὸ Ἰατρικὸν Συνέδριον τοῦ 1881 τοῦ Λονδίνου. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἐδῶ ἔχουν εἰσαχθῆ πρὸ πολλοῦ, ἤδη δὲ πωλοῦνται εἰς τὸ μυροπωλεῖον τῆς κ. Κλάρας Στίνης:

Καὶ διὰ μὲν τὴν ὁμορφίαν τοῦ δέρματος καὶ τὴν ἐξοφάνισιν τῶν ρυτίδων χρησιμοποιεῖται ἡ Κρέμα Βαλαμίνη Cauzuch διὰ τὴν βελουδίνην λευκότητα καὶ ἀπεκλότητα ἡ ποῦδρα Velours Cauzuch διὰ τὴν ἀποψίλωσιν τοῦ προσώπου ἀπὸ τρίχας περιττὰς τὸ Depilatoir Cauzuch διὰ τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν τὸ Cohul du Serail Cauzuch διὰ τὴν κόμην τὴν Jouventine Cauzuch.

Νομίζω ὅτι παρέχω ἀληθῆ ἐκδόουλεσιν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν, διὰ τὴν ἰδιαιτέρων τουαλέταν των.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πᾶσα φροσφο. 1 ποτῆρι βούτυρο, 1 ποτῆρι ζάχαρι. Δουλεύεται τὸ βούτυρο μὲ τὴν ζάχαριν, ὅπως εἰς τοὺς κουραμπιέδες, προσθέτετε πέντε ἕξ αὐγά ἀνὰ ἓν καὶ ἀλεῦρι ὅσον σπκώσει. Τὰ δουλεύεται καλὰ ἕως ὅτου γίνῃ μία ζύμη συμπαγῆς. Τὴν μοιράζεται εἰς δύο. Ἀπλώνεται τὴν μισὴν εἰς τὸ ταψὶ βάζετε ἐπάνω ἓνα στρώμα οἰουδῆποτε γλυκοῦ τοῦ ποτηριοῦ ἔχετε, θέτετε τὴν ἄλλην ζύμην ἀποπάνω καὶ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Τῶν ἱαματικῶν ποδῶν ὑδάτων τῆς Ἑλλάδος

Ἄλλα τὰ πόσιμα ἱαματικά ὑδάτα τῶν Ἑλληνικῶν πηγῶν προμηθεύσθε ἀπὸ τὴν γινικὴν ἀποθήκην τῆς Ἐταιρείας εἰς τὴν στοάν τοῦ Ἄρσακείου, διότι μόνον τὰ ἐκεῖθεν διδόμενα ὑδάτα εἶναι γνήσια πωλοῦνται ὅλα εἰς ψιάλας, αἱ ὁποῖαι σφραγίζονται ἐντὸς αὐτῶν τῶν πηγῶν.

Ἡ κ. Κλάρα Στίνη, ἡ κατέχουσα τὸ μυστικὸν τοῦ κάλλους καὶ τῆς γυναικείας γοητείας ἔφερε τελευταίως ἐκ Παρισίων ὅλα τὰ εἶδη τῆς γυναικείας κομφοπρεπείας, τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν κλάδον τῆς. Κόσμοι μύρων καὶ ἀρωμάτων καὶ κομφοτεχνημάτων ἀπὸ πολύτιμα ὄστρακα καὶ μυρίων εἰδῶν πολυτελῶν τῆς γυναικείας κομμώσεως εὐρίσκονται ἐκτεθιμένα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ Νίκης κατάστημα τῆς κ. Στίνης, μὲ τιμὰς πολὺ προσιτὰς εἰς πάντας.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὰ φορέματα τῶν χορῶν καὶ ἐσπερίδων σας, τὰ μεταξωτά σας τὰ διαφανῆ καὶ τῆς chemizettes τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς écharpes καὶ τὰ μεταξωτά σας δι' ἐπιπλα ἀπὸ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου μέγα κατάστημα μεταξωτῶν τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, ἐπὶ τῆ ἐκτάκτῳ εὐκαίρῃ τῆς ἐκπτώσεως τῶν τιμῶν τῆς 30 ο.ο.

Ἡ κ. Ἀνθὴ Βασιλειάδου ἱατρὸς γυναικολόγος, ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ τριετίαν εἰς τὰς μεγαλειέρας γυναικολογικὰς κλινικὰς τῶν Παρισίων καὶ ὡς ἐσωτερικὴ βοηθὸς τῆς Mater-nité, δέχεται εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαυρομηχάλη ἀρ. 44 οἰκίαν τῆς καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 2ας μέχρι τῆς 5ης μ. μ.

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. συνδρομήτριαι ὡς καὶ αἱ κ.κ. ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταί μας, οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ὅσον τὸ ρυνατὸν ταχύτερον.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

Τὰ μαθήματα τῆς μαγειρικῆς εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἤρχισαν τακτικῶς ὅπως πάντοτε κατὰ Τρίτην καὶ Παρασκευῆν. Γίνονται δεκταὶ μαθήτριαι καὶ κατὰ μάθημα. Τὸ μάθημα διὰ μὲν τὰς κυρίας 1 δρ. ἕκαστον διὰ δὲ τὰς μαγειρίσας 50 λ ε π τ ἄ.